

Panoptikum lásky
aneb
Spíš? Se mnou či spíš se mnou?

Nečekané setkání... dotek... nevýslovná touha, zamilování se... nenucená svatba... nechtěné vystřízlivění... nesnesitelná prázdnota... nevěra... nejhorší výčitky, zloba... neutuchající vzpomínky... nejhlubší lítost... Skutečná láska nebo pouhý sen? Nonverbální a mimické divadlo Služebníci lorda Alfréda ve své autorské inscenaci nepreferuje ani jednu možnost. Odpověď visí ve vzduchu...

Tři lidé, tři postele, tři lustry - přítmi, strohost, uspořádání, ke všemu vrchovatá porce intimity – to je to, co po pár vteřinách hutně dýchá z jeviště. Je to *o lidech, kteří neví co chtějí a na to co chtějí, přicházejí až poté, co to nemůžou mít, což je zdrojem mnoha komplikací*, bujónem tématu inscenace je následně odhalení, že ale opravdu nezáleží na tom, s kým *spíš*.

Místo setkání třech zúčastněných je zprvu jednoduše vyrovnáno v horizontální linii – lustry, pod nimi postele. V takovém prostředí je snadno odhalitelná sebemenší změna či narušení stávající harmonie, a pokud se tedy v jevištním mikrosvětě něco porouchá, ihned to mění situaci před očima. Poté, co žena svolí k nevěře s cizím mužem, již nemůže sdílet lůžko se svým manželem, tak jako dříve, postačí malý pohyb (postele jsou vybaveny kolečky) a postele se oddělí, již nejsou vedle sebe jako rovnoběžky, ale sevrou pravý úhel a vytvoří tak ostrý hrot, který probodne i budoucí vztah manželů.

Genderové rozdíly jsou s ohledem na pantomimické herectví vyjádřeny srozumitelně a vtipně fyzickou akcí, kterou střídavě doprovází zvukový projev herců (otevírání flašky, smích atd.). Služebníci vypichují dobře známé situace z prostředí mezilidských vztahů, které ozřejmují charakter jednotlivých postav. Když rozváznější a intuitivnější žena nejprve nedůvěřivě zkouší teplotu vody, ve které se má koupat, je záhy nemilosrdně a podle smočena v ledové spršce, kterou jí obdařil její parter. Touha po vítězství a úspěchu (v tomto případě znázorněna fanatickým psaním knihy), jenž je typická pro muže, způsobí ochladnutí vztahu manželů. Žena se následně jako lasička odplíží a vykoukne z nového pelechu - postele mají v lůžku otvor, kde jí její nový milenec doslova cpe svoji verzi lásky (vytrhává stránku z knihy svého vlastní příběhu o lásce a brutálně ho strká ženě do úst). Ženě jeho příběh ale nechutná a plive ho ze sebe, plíží se zpět „domů“. V momentě, kdy je nevěra odhalena, již není třeba, aby se žena plazila, od milence tudíž odchází zpříma. Její muž se chce z nevěry a zrady vypsát a proslavit se novým bestsellerem, psací stroj mu pod rukama nepochopitelně mizí a padá, až sám skončí na zemi – už není o čem psát, když je láska v „hajzlu“. Manžel se rozhodne svou lásku i ženu získat zpět. Vydává se s pomyslnou pistolí „hustou džunglí“ do nepřátelského území, aby svou ženu vytrhl ze spárů milence. Na scéně se odehrává společný „tanec“ lidských těl, kdy si zaslepení muži honbou po sokovi vůbec nepovšimnou, že si svou květinku navzájem předávají. Žena se ocitá mezi dvěma muži, je jedno, kdo je kdo...Započíná nový příběh dvou gayů a jedné osamělé dívky, který jen zmnoží další podoby lidské lásky.

Inscenace tepe vlastním rytmem. Děj je vymezen dvěma vstupy reprodukováného hlasu psycholožky. Nejdynamičtější prvkem je časté bouchání do postelí, pokaždé když si jednotlivá postava vyžaduje pozornost a často užívané filmové stříhy. Díky zmíněným otvorům se z postelí nenásilným způsobem stávají Flinstoneovské automobily a vzájemným narážením zmocňují společné propojení postav.

Díky všeobjímajícímu pantomimickému herectví a nadšení protagonistů se strávený čas se Služebníky stává silnou kávou s hustou cremou a pronikavou vůní, po jejíž konzumaci se Vám opravdu nebude chtít spát.

Služebníci lorda Alfréda o.s.: Spíš se mnou? Režie: Martina Krátká. Světla, střih hudby: Filip Sedláček. Zvuk: Petr Polman. Hrají: Sara Venclovská, Roman Blumaier, Saša Stankov, hlas psycholožky – Kateřina Dostalová. Produkce: Anna Růžičková. Premiéra: 9.3.2009, Flora.